

Sygn. akt I CSK 442/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M.B., D.B., J.B., E.R. i następców prawnych M.B.: M.D. i A.B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Środowiska

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powodów:
M.B., D.B., J.B. oraz E.R. kwoty po 3600 (trzy tysiące sześćset)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący Skarb Państwa wskazał na oczywistą zasadność skargi, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Skarga kasacyjna takiego przekonyującego wyводу nie zawiera. Pomija ona bowiem tę część literatury i judykatury, która wyraża pogląd przyjęty przez Sąd Apelacyjny i ma oparcie w wykładni językowej art. 481 k.c. Odsetki ustawowe należą się za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego, a pozwany Skarb

Państwa pozostawał w opóźnieniu od kwietnia 2008 r., tj. od dnia wezwania go do zapłaty (art. 455 k.c.). W okresie między powstaniem stanu wymagalności roszczenia odszkodowawczego, a chwilą orzekania o tym roszczeniu ceny mające wpływ na określenie rozmiaru świadczenia mogą nie tylko wzrastać, ale również pozostawać stabilne, a nawet ulec obniżeniu; nakazuje to unikać automatyzmu i ustalać stan opóźnienia indywidualnie z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy.

W kraju, nie występuje od lat większa inflacja, a w sprawie brak okoliczności, z których wynika, że odszkodowanie zasądzone według cen z 2008 r. byłoby zasadniczo niższe. W świetle zatem okoliczności sprawy i stabilności sytuacji ekonomicznej kraju, nie można więc było w tym wypadku preferować funkcji waloryzacyjnej odsetek ustawowych. Skoro zastosowana przez Sąd Apelacyjny interpretacja art. 481 k.c. ma oparcie w jego wykładni językowej i w jednej z dwóch linii judykatury, to nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).